

Artikel in Koördanser januari 2007

Op zoek naar je visioen

Met zes flessen water, een rugzak met schone kleren, een zeiltje en nog wat kleine spulletjes begeef ik me op pad. In gezelschap van nog wat lotgenoten trekken we diep de Belgische Ardennen in. Steeds haken er mensen af die naar een eigen plek worden gebracht. Ergens verborgen onder hoge bomen en lage struiken en bij een klein stroompje is mijn plek. Vier dagen en vier nachten ga ik daar vasten en bidden voor mijn visioen.

De vision quest is een zoektocht naar je visioen of je levensopdracht. Het is een oud ritueel voor mannen en vrouwen die zichzelf en hun volk een visioen willen schenken. Het is ook een initiatieritueel voor meisjes en jongens, die op het punt staan de wereld van de volwassenen te betreden. Het kwam in verschillende vormen bij veel stammen en volkeren voor. Bij meisjes vond de initiatie plaats bij de eerste menstruatie. Bij de jongens op de leeftijd van 13, 14 jaar. Het doel van een dergelijke initiatie was/is voor jongens om tot de mannenwereld te worden toegelaten. Hierna mochten ze mee op jacht en waren ze medeverantwoordelijk voor de bescherming van het dorp en de stam waartoe ze behoorden. Voor de meisjes gold dat ze werden voorbereid op het moederschap.

Door een begeleider wordt ik naar mijn plek geleid en daar achtergelaten. Ik zak voorzichtig de helling af en sta voor een klein snelstromend beekje. Bij het overspringen zie ik vanuit mijn ooghoek iets groot en donker in het water liggen. Als ik nog eens goed kijk boezemt de aanblik me angst in. Ik zie een grote steen in de vorm van een monsterlijk hoofd. Ik weet direct dat het de komende vier nachten mijn grote uitdaging gaat worden.

De vision quest die ik deed was geïnspireerd op die van de Noord-Amerikaanse indianen. Bij de stammen die over de 'great plains' trokken vroeg een jongen als hij eraan toe was de medicijnman toestemming 'om de berg op te mogen'. Als voorbereiding ging hij eerst met mannen die al een quest hebben gedaan de zweethut in. Onder leiding van de medicijnman werd de jongen geestelijk, fysiek en spiritueel voorbereid. Met niet meer dan een deken om zijn schouders ging hij de berg op. Daar trok hij een grote cirkel om zich heen, offerde wat tabak, groette de vier windrichtingen, zijn schepper, moederaarde en zijn voorouders. Gedurende drie of vier dagen en nachten zou hij binnen de cirkel op de berg blijven. Al die tijd bleef hij staan en dronk en at hij niet. Het hele dorp was bij de vision quest betrokken. De jongen kon een groot visioen krijgen dat van belang was voor de hele stam. Grote uitdagingen zoals de vision quest en de zonedans deed je niet alleen voor jezelf om aan te tonen dat je tegen pijn en uitputting was bestand, maar voor iedereen. 'Opdat mijn volk mag leven', werd door de mannen en vrouwen gezegd die een initiatie ondergingen. Die initiaties waren bedoeld om het beste van wat iemand in zich had naar boven te halen. Daar hing ook het welzijn van de stam of de gemeenschap van af.

Onder mijn stukje zeil, op varens en mijn slaapmatje - wat je meekrijgt om je tegen de regen te beschermen - kijk ik naar de wuivende bomen boven mij. Het lot bepaalde dat ik hier terecht kwam. Ik had gehoopt op de rand van het bos met een wijds uitzicht. Nu zit ik opgesloten tussen een drinkplaats van wilde zwijnen, de beek en het bos. Tijd is mijn grootste probleem. Niet dat ik die - zoals normaal - tekort kom. De tijd lijkt hier stil te staan. Iets om gek van te worden. Ik heb geen enkele vorm van afleiding. Geen boeken, geen muziek, zelfs geen horloge. Een beetje water, een zeiltje, een slaapmatje en slaapzak. Daar

moet ik het de komende vier dagen en nachten mee doen. Voor een westerling die uit de hectische randstad komt, met een tekstbureau en dito stress, dacht ik de vier dagen en nachten te gebruiken om bij te tanken. Maar dat bleek een grote illusie. Alles stormt op me af. Vanuit de beek, vanuit mijn hoofd en vanuit mijn lijf. Stil worden en bidden daar gaat het om. Maar er zijn drie dagen voorbij voordat ik me 'geaard' voel en uit mijn hoofd met stemmetjes die roepen dat ik gek ben dat ik hieraan begonnen ben. Een bad in steenkoud water helpt. De beek steen voor steen schoonmaken ook. Vrienden worden met mijn monster lukt wat minder.

Wat is de zin van zoiets vragen mensen mij als ik vertel over de quest. Mijn antwoord is altijd 'stil worden'. En vanuit de stilte is het mogelijk je visioen te zien, te ondergaan. Gaandeweg de dagen raakte ik meer in contact met mijn omgeving, de natuur. Ik hoorde vogels met elkaar praten, zoals je mensen hoort kwetteren. Heel langzaam raakte mijn fysieke lichaam gewend aan de onbeschermdheid. Alsof ik steeds zachter werd en daarmee ontvankelijker voor wat er in mijn heilige ruimte – zoals ik de plek langzaam was gaan beschouwen – leefde. Zo ontvankelijk dat ik met een kamperfoelie een gesprek had over schoonheid en de zin van imponeren. Ik wilde mijn buddy iets moois geven. Met haar wisselde ik dagelijks een teken van leven uit op een van te voren afgesproken plek. Wat ik wilde was imponeren en daarvoor wilde de kamperfoelie haar bloemen niet afstaan aan mij. Het was een indringende les die ik nooit meer vergeet. Ik vergeet eveneens die vier dagen en nachten nooit meer. De diepte van het inzicht. De stilte in mezelf te vinden, waardoor ik met mijn hogere zelf in contact kon komen. De schoonheid van de natuur om me heen. Uiteindelijk kon ik ook naar het monsterlijk gezicht toe gaan en daar blijven zitten en kijken. Zelfs 's nachts ben ik er heen gegaan, om daar vervolgens in het schijnsel van de maan mezelf tegen te komen. Te beseffen dat alles een afspiegeling is van je innerlijk. En dat hoe je tegen de dingen in het leven aankijkt, bepaalt of het monsterlijk is of liefde. Dat je die keuze hebt. Iedere dag weer.

In onze tijd waarin we alles afmeten aan ons eigen geluk en welbevinden, is het geweldig om vier dagen en nachten van je tijd 'te offeren' en je over te geven aan de natuur. Niet alleen voor jezelf. Om zelf heel te worden. Maar ook voor de mensen die van je houden en voor de mensen die niet van je houden. In onze hardheid is geen troost te vinden. Er is veel troost en liefde in jezelf te vinden, als je bereid bent stil te worden. Dat is mijn ervaring. En als je dat hebt gevonden, kun je het zelfs doorgeven aan anderen.